10 Nisan

Wybór baranka

> „Dziesiątego dnia tego miesiąca każdy weźmie sobie baranka […] baranka na dom” — 2 Mojż. 12:3.

Jezus, jak wiadomo wszystkim chrześcijanom, był „Barankiem Bożym” (Jan 1:29,36). Bóg postanowił, że On będzie Odkupicielem ludzkości, „Barankiem zabitym od założenia świata” (Obj. 13:8, BG). Jezus miał umrzeć tysiące lat po Adamie. Czasami w Piśmie Świętym „dzień” reprezentuje tysiąc lat (Psalm 90:4). Być może fakt, że Jezus został wybrany przez Boga na Odkupiciela ludzkości na długo przed swoim przyjściem na ziemię, znajduje odzwierciedlenie w wyborze Paschy 10 Nisan, kilka dni przed jej ofiarowaniem.

Z praktycznego punktu widzenia, wybranie łagodnego baranka na kilka dni przed Paschą mogło zjednać mu sympatię rodziny, dla której był wybrany. Jezus również był przywiązany do tych, którzy Go znali i podążali za Nim, co czyniło konieczność Jego śmierci dla odkupienia wszystkich tym bardziej traumatyczną.

Jezus został namaszczony przez Marię

Powszechnie uważa się, że Jezus zmarł 14 Nisan, tego samego dnia, w którym w Izraelu składano ofiarę z baranka paschalnego. Jezus zmarł również w piątek, a 14 Nisan nietypowo wypada w piątek – jest to jeden ze sposobów identyfikacji 33 roku jako roku śmierci Jezusa.

Dzień określany jako „Pascha” w Ewangeliach zwykle odnosi się do dnia 15. Jest to dzień, w którym jagnięta, które zostały ofiarowane w dniu 14, były spożywane przez Izraelitów w ich domach. Jest to wieczór rozpoczynający dzień 15. Tak więc w Ewangelii św. Jana 12:1, kiedy „na sześć dni przed Paschą poszedł Jezus do Betanii, gdzie był Łazarz, który umarł”, odnosi się to do 9 Nisan, sześć dni przed 15 Nisan. Jednak wieczór lub koniec tego dnia, kiedy Jezus przybył, rozpoczął dzień 10 Nisan. Tego wieczoru „przygotowali mu wieczerzę, a Marta posługiwała, Łazarz zaś był jednym z tych, którzy z nim siedzieli przy stole” (Jan 12:2).

Maria i Marta zazwyczaj witały Jezusa oraz gościły Go i Jego uczniów. Szczególnie było tak w tym przypadku, ponieważ niedługo wcześniej, być może kilka miesięcy wcześniej, Jezus wskrzesił ich brata z martwych. To było bardzo bliskie sercu Marii, gdy w następnym wersecie Maria wzięła „funt czystej, bardzo drogiej maści nardowej, namaściła nogi Jezusa i otarła swoimi włosami, a dom napełnił się wonią maści” (Jan 12:3).

To był wyjątkowy moment dla Jezusa. Nawet bardziej cenny, niż inni sobie zdawali sprawę. Jezus wiedział bowiem, że za kilka dni odda swoje życie na krzyżu Kalwarii. „Tedy rzekł Jezus: Zostaw ją; chowała to na dzień mojego pogrzebu” (Jan 12:7). Z zainteresowaniem zauważamy, że Jezus został w ten sposób namaszczony na swoją zbliżającą się śmierć 10 Nisan, tego samego dnia, w którym wybierano baranki paschalne.

Jezus wjeżdżający do Jerozolimy

„Nazajutrz liczna rzesza, która przyszła na święto, usłyszawszy, że Jezus idzie do Jerozolimy, nabrała gałązek palmowych i wyszła na jego spotkanie, i wołała: Hosanna! Błogosławiony, który przychodzi w imieniu Pańskim, król Izraela!” – Jan 12:12-13.

Słowo „nazajutrz” w tym przypadku oznacza następne poranne godziny, ale numerycznie był to wciąż ten sam dzień, 10 Nisan. Tak więc 10 Nisan był dniem, w którym tłumy okrzyknęły Jezusa „Królem Izraela”. W pewnym sensie był to dzień wielkiego triumfu, niezwykłej aklamacji przez tłumy Izraelitów. Jezus jednak znał znaczenie tego dnia, 10 Nisan. Tak więc w tym dniu pozornego triumfu i uwielbienia, Jezus myślało zbliżającej się śmierci. „Teraz dusza moja jest zatrwożona, i cóż powiem? Ojcze, wybaw mnie teraz od tej godziny? Przecież dlatego przyszedłem na tę godzinę” – Jan 12:27.

Kilka wersetów później odnotowano, że Jezus wyraził się jeszcze bardziej jasno: „A gdy Ja będę wywyższony ponad ziemię, wszystkich do siebie pociągnę. A to powiedział, by zaznaczyć, jaką śmiercią umrze” – Jan 12:32-33.

Słowo „Hosanna” jest niejasne pod pewnymi względami. Wikipedia podaje: „Hosanna jest słowem liturgicznym w judaizmie i chrześcijaństwie. W judaizmie odnosi się do okrzyku wyrażającego apel o boską pomoc, natomiast w chrześcijaństwie jest używane jako okrzyk uwielbienia”. Skupiając się na żydowskim użyciu tego słowa, jeśli zawierało ono apel o boską pomoc, było to bardzo właściwe. Powodem jest to, że wszyscy, zarówno oni, jak i cała ludzkość, potrzebują od Jezusa odkupienia, które może zapewnić tylko On jako nasz Odkupiciel dostarczony przez Boga.

Słowo *Hosanna* w Konkordancji Stronga ma numer 5614, a jego definicja to: „wyrażenie pochodzenia hebrajskiego […], które oznacza: »O zbaw!«”. Jakże właś-

ciwe, że Bóg postanowił skierować tę prośbę zgromadzonych Izraelitów do Jezusa, wyznaczonego Baranka Odkupienia, dokładnie 10 Nisan.

Jozue przekraczający Jordan

> „Lud wyszedł z Jordanu dziesiątego dnia pierwszego miesiąca i rozłożył się obozem w Gilgal po wschodniej stronie Jerycha” – Joz. 4:19.

Izrael wędrujący przez 40 lat po pustyni jest obrazem Wieku Ewangelii, a ich przejście przez Jordan jest obrazem rozpoczęcia Królestwa. Oddzielenie wód, aby umożliwić Izraelowi bezpieczne przejście do Ziemi Obiecanej, symbolizuje „wyschnięcie” przekleństwa, które jest cofnięte wraz z nadejściem Królestwa.

Księga Jozuego 3:16 opisuje, w jaki sposób Jordan został zatrzymany. „Wody zatrzymały się: płynące z góry stanęły jak jeden wał w znacznej odległości od miasta Adam, położonego w bok od Zartan, a płynące w kierunku morza stepowego, Morza Słonego, znikły zupełnie i lud przeprawił się naprzeciw Jerycha”. Innymi słowy, najwyraźniej doszło do osunięcia się zbocza górskiego, co spowodowało zatrzymanie przepływu wody i umożliwiło Izraelitom bezpieczne przejście w dole rzeki.

Zwróćmy uwagę na miejsce, w którym wody zostały zatrzymane – „Adam”. Oczywiście, przypomina to, że przekleństwo nałożone na ludzkość pierwotnie pochodziło z przestępstwa Adama. Kiedy jednak krew odkupienia zostanie zastosowana na początku Królestwa, przekleństwo nałożone na ludzkość zostanie zniesione.

Kiedy klątwa zostanie zdjęta, pierwszymi na ziemi, którzy powrócą z martwych, będą najwyraźniej Starożytni Święci. Powrócą oni do Izraela – przynajmniej niektórzy z nich – w czasie, gdy Izrael znajdzie się w poważnym niebezpieczeństwie z powodu ostatecznego ataku ze strony narodów. Wspomina o tym zapis Mich. 5:4. „Gdy Asyryjczycy [wrogowie Izraela] wpadną do naszego krajui wkroczą do naszych pałaców, wtedy wystawimy przeciwko nim siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu”. Określenie „pasterze” jest tutaj idiomem oznaczającym królów, ponieważ, podobnie jak pasterz rządzi swoją trzodą, tak król rządzi swoim ludem. Tych królów jest siedmiu, być może po to, by skojarzyć ich z Kościołem rozwiniętym w siedmiu etapach Wieku Ewangelii. Ośmiu książąt reprezentuje Starożytnych Świętych, czyli tych, którzy zostaną „książętami na całej ziemi” (Psalm 45:17). Być może jest ich ośmiu, ponieważ pojawiają się na początku Królestwa, zaraz po siedmiu etapach rozwoju Kościoła.

Najwyraźniej Starożytni Święci zwrócą swoją uwagę na Jezusa jako swojego Mesjasza, gdy Izrael zostanie uwolniony od swoich wrogów na początku wieku. Fragment Księgi Zachariasza 12:9-10, który odnosi się do tego samego czasu, pokazuje, że po wybawieniu Izraela przez Boga, zaczną oni rozpoznawać Jezusa jako swojego prawdziwego Mesjasza. „W owym dniu będę dążył do tego, aby zniszczyć wszystkie narody, które wyruszyły przeciwko Jeruzalemowi. Lecz na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu wyleję ducha łaski i błagania. Wtedy spojrzą na mnie, na tego, którego przebodli”.

Tak więc zniesienie klątwy nałożonej na Adama (wyschnięcie Jordanu) i powrót Starożytnych Świętych, by doradzać Izraelowi, to wydarzenia związane z czasem, w którym Izrael zaczyna rozpoznawać Mesjasza. Izrael przekroczył Jordan 10 Nisan, tego samego dnia, w którym zgodnie z Zakonem Izrael miał dokonać wyboru baranka paschalnego, który reprezentuje Jezusa Chrystusa.

Istnieje jeszcze inne powiązanie. Wody Jordanu zatrzymały się w miejscowości o nazwie Adam, w regionie Zartan. Znaczenie słowa *Zartan* to „przebity” (Słowo *Zartan* ma numer 6891 w Konkordancji Stronga i jest łączone ze słowem o numerze 6868, które pochodzi „od nieużywanego rdzenia oznaczającego przebić”), co łączy się z wersetem Zach. 12:10, gdy Izrael spogląda „na Mnie, na tego, którego przebili” (EIB). Spojrzenie Izraela na Jezusa, który umarł na krzyżu, łączy się w Księdze Jozuego z przekroczeniem Jordanu 10 Nisan.

Będzie to początek narodowej pokuty Izraela. Fragment Zach. 12:10-14 wyraża głębię tej pokuty. Po 2000 lat niedoceniania ich pozaobrazowego baranka paschalnego, ich wyrzuty sumienia będą głębokie. Zwłaszcza że Jezus jest tym, który interweniuje, aby uratować Izrael z kryzysu. Będzie to wymagało czasu i głębokiej przemiany wiary Izraela. W Księdze Jozuego 5:2-6 ta głęboka narodowa skrucha jest symbolizowana przez obrzezanie Izraelitów, czego nie przestrzegali przez poprzednie 40 lat. Zgodnie z radą zawartą w Księdze Jeremiasza 4:4: „Obrzeżcie się dla Pana i usuńcie nieobrzezki waszych serc, mężowie judzcy i mieszkańcy Jeruzalemu”.

Następnie, 14 dnia miesiąca, Izraelici pod wodzą Jozuego w pełni przystąpili do obchodzenia Paschy. „Synowie izraelscy […] obchodzili Paschę czternastego dnia miesiąca wieczorem na polach Jerycha” – Joz. 5:10.

Sześć miesięcy później

W symbolach i obrazach Prawa wiosna często odnosi się do Wieku Ewangelii, a jesień do Wieku Tysiąclecia. Na początku roku, wiosną, Pascha rozpoczynała się 10 Nisan, baranki były ofiarowane 14 Nisan, a siedmiodniowe święto przaśnego chleba trwało od 15 do 21 dnia. Te siedem dni reprezentuje Wiek Ewangelii i

nasze wysiłki, aby odrzucić grzech, kwas, tak bardzo, jak to tylko możliwe.

Jesienią również miała miejsce wyjątkowa okoliczność – 10 dnia, w tym przypadku 10 Tiszri. Był to Dzień Pojednania, który do dziś pozostaje najświętszym czasem w kalendarzu żydowskim. W tym dniu składano dwie ofiary za grzech – cielca za kapłanówi kozła za lud. Głównym celem było jednak zapewnienie przebłagania dla całego Izraela. W wersecie Ezech. 40:1, który rozpoczyna dziewięć rozdziałów o Tysiącletnim Królestwie, dzień proroctwa przypadał na 10 dzień miesiąca otwierającego nowy rok, czyli 10 Tiszri, Dzień Pojednania. W tym przypadku nie składano ofiar 14 Tiszri, ale obchodzono siedmiodniowe święto namiotów od 15 do 21 Tiszri, zakończone szczególnym dniem 22. Siedmiodniowe święto namiotów odnosi się do czasu Królestwa dla ludzkości (Zach. 14:16).

Być może w obu przypadkach szczególny dzień 10, gdzie dziesięć jest liczbą ziemską, ma nam przypominać, że Jezus przyszedł, aby odkupić ludzkość. Odkupienie dotyczy najpierw tych, którzy zostali powołani z ludzkości, aby stać się dziedzicami niebiańskiej chwały z Chrystusem podczas Wieku Ewangelii. Następnie, w Królestwie, odkupienie zostanie zastosowane do pozostałej części ludzkości, powołanej do życia wiecznego i błogosławieństw na ziemi.

David Rice (USA)